

Lekkum

Een verhaal apart...

Zo leuk dat plekje in Lekkum, ik kon in het begin ook geen andere kant op. Zoals Herke zegt:

"Je kunt een schip niet in een brockzak stoppen, je moet ergens liggen, toch?"

Nou, in het begin lag het schip wel eens dwars in de vaart, er komt heel wat scheepvaart voorbij en dan is een spit voor een klipper een peulenschilletje. Je slaat hem erin, de schuit trekt hem er zonder moeite weer uit. Herke weet raad, je moet de trekstang van de beschoeiing weten te vinden, daar kun je iets aan vast maken, dan heb je zekerheid.

Met een lepel zit ik te wroeten tussen het riet en inderdaad, graven en met een oude haak van de klipper, waar ik voortaan een harpsluiting aan vast kan maken, krijg ik het voor elkaar een degelijke verbinding te maken. De achtertros aan het recreatiebankje, kat in 't bakkie.

We zijn veel aan het opnemen voor de cd van onze nieuwe band, het is een komen en gaan van muzikanten, we zitten, wanneer het mooi weer is ook gezellig aan dek, biertje erbij en, als het zo uitkomt een vette joint voor sommigen. Martin ziet een vriend aan de overkant lopen en roept hem. Oké het is prachtig weer, maar verwacht je nu dat hij in het water springt? Hij doet het en zwemt naar onze kant, dwars over de Dokkumer Ee, stoer en nat neemt ook hij een flinke slok gerstenat.

En dan is er ineens die dame op de kant.

Ze loopt heen en weer langs het schip, vindt het kennelijk interes-

sant allemaal, Blinkje laat zich door haar aaien en ik heb zoiets van, 't is hier gezellig, je mag best even aan boord komen hoor. Dat laat ze zich geen twee keer zeggen!

De zon gaat onder, de kleren van de zwemmer zijn gedroogd, ieder gaat weer zijn eigen gang. Martin en Wouter lopen naar huis en overleggen, of hij paalt haar, of hij komt gierend om hulp naar ons. Dat laatste is het geval, ik zie niets in deze dame en raak haar maar niet kwijt. Stiekem stuur ik een sms'je. *Help, geef een bericht dat ik nu moet komen voor het eten, of wat dan ook!* Ha, telefoon, wanneer ze snapt dat ik nu toch echt weg moet driipt ze eindelijk af en vlucht ik snel naar Martin.

Ik heb de gewoonte, 's morgens als ik naar het Senseo apparaat loop, even door de patrijspoort naar buiten te kijken. Het is warm weer, dus hij is vannacht open blijven staan, bovendien kan de kat dan in en uit naar wens. Zo ook deze ochtend en ik schrik me helemaal lens! Ik heb mijn gezicht aan de éne kant van de koker en wat denk je?

Ik staar in het gezicht van de dame van gisteren! Er zit zo'n dertig centimeter buis tussen ons in!

"Schrok je?" vraagt ze vriendelijk, "zal ik dan maar even koffie voor je zetten? Dan drink ik er zelf ook één."

"Nou nee, ik weet precies hoe dit ding werkt, je hoeft maar op een knopje te drukken. Bovendien zijn mijn pads op, ik heb er nog net eentje voor mezelf." Gelukkig driipt ze af, maar de volgende dagen blijft ze komen. En op de meest gekke tijden, ik word er niet goed van en heb het erover met Martin.

Als ik weer even aan de reis ben met Herke, gaat Martin, samen met Wouter, de kat even eten geven, kunnen ze gelijk nog even lekker

op het dek zitten, even een lekker biertje aan de waterkant en jawel hoor, daar komt madam weer aan.

"Is de eigenaar van het schip er ook?" vraagt ze hoopvol.

"Ja hoor!" zegt Wouter, die een plotselinge ingeving heeft. "Mijn vriendje doet altijd alsof het schip van hem is, maar het is mijn schip en hij mag hier wonen, omdat hij mijn vriendje is en ik ben een behoorlijk jaloers type, al zeg ik het zelf!"

Einde aanbidsster, nooit weer gezien!